

En udbygning af sygekassernes ydelser som foreslået i punkt 2, hvorved den enkelte borger får ret til den bistand i sygdomstilfælde, som lovens kapitel III giver sygekassen mulighed for at yde, vil endvidere give grundlag for den forenkling, der ligger i, at de nuværende beløbsmæssigt relativt beskedne forskelle i kontingent fra sygekasse til sygekasse kan fjernes og overgangen til opkrævning af sygekassekontingent sammen med indkomstkatten lettes.

Fastsættelsen af kontingent bliver herved et fællesanliggende for alle sygekasser, ligesom de afgørelser, der i det væsentlige bestemmer størrelsen af sygekassernes udgifter, takster og overenskomster m. v., allerede er fællesanliggender. Sygekasserne vil formentlig også i fællesskab kunne fastlægge eventuelle nærmere regler for, under hvilke former de enkelte sygekasser i fornødent omfang vil kunne trække på det fælles kontingentprovenu til bestridelse af alle hjemlede udgifter.

Det foreslås endvidere, at selve kontingentopkrævningen overtages af kommunerne. Dette betyder en praktisk lettelse for den overvejende del af sygekassernes medlemmer, idet de herefter vil kunne betale sygekassekontingentet i rater sammen med indkomstkattens rater og uden at skulle henvende sig ved forskellige indbetalingssteder. Det vil desuden være muligt i det væsentlige at afskaffe de særlige retsvirkninger af kontingentrestance (f. eks. overførsel til ydende medlemskab, jfr. ovenfor) derved, at sygekassekontingentet opkræves efter samme regler som kommuneskatten, og sygekassekvitteringskortet til månedlige afstemplinger kan afløses af f. eks. et årligt udstedt medlemsbevis (af hensyn til adgangen til at vælge forskellige medlemsformer). For det offentlige vil ændringen give mulighed for betydelige administrative forenklinger.

Ændringerne i sygekassekontingentets fastsættelse og opkrævningsmåde er samtidigt et skridt i retning af at sammenfatte de forskellige sociale bidrag og kontingenter i et egentligt socialt tryghedsbidrag.

Også med henblik på administrativ forenkling og rationalisering foreslås overvejet omlægninger af de offentlige tilskud og refusioner til sygekasserne. Det må således forekomme nærliggende, at det offentlige fuldt ud overtager udgifterne ved nydende medlemmers hospitalsbehandling (§ 12), hvortil sygekassernes bidrag allerede nu er af nærmest symbolsk natur og ofte kun svarer til 5-10 pct. af de faktiske udgifter ved behandlingen. Videre bør overvejes en omlægning, hvorved det offentlige fuldt ud overtager sygekassernes medicinudgifter

(§ 13), hvis størrelse sygekasserne vil have meget begrænset indflydelse på. Da de fremtidige former for løsningen af de opgaver, der i dag er henlagt til sygekasserne, og bl. a. sygekassekontingentets rolle i finansieringen heraf indgår i socialreformkommissionens overvejelser, forudsættes den her foreslåede omlægning af de offentlige tilskud m. v. at ske inden for en i det væsentlige uændret samlet økonomisk byrdefordeling mellem det offentlige og sygekasserne.

Svarende til de praktiske lettelser for sygekassernes medlemmer ved, at sygekassekontingentet kan betales sammen med skatten, foreslås det praktiske besvær ved beregningen og indbetalingen af de forskellige lovpligtige bidrag til sociale formål, som påhviler alle arbejdsgivere, mindsket betydeligt ved en forenkling og sammenfatning af disse bidrag. Forskelle i beregningsgrundlag, indbetalingsterminer og indbetalingssteder volder de enkelte arbejdsgivere administrativt besvær og bekostning, som ikke står i rimeligt forhold til selve bidragenes betydning, uden at forskellene umiddelbart forekommer velmotiverede eller nødvendige af hensyn til ordningernes formål.

De ændringer både i opgaver og i muligheder, som samfundsudviklingen medfører inden for alle det sociale tryghedssystemets grene, øger betydningen af tidssvarende uddannelses tilbud til medarbejderne såvel af hensyn til medarbejdernes muligheder for tilfredsstillende arbejdsvilkår som for at sikre den bedst mulige betjening af borgerne. Selve folketingets enstemmige beslutning om nedsættelse af en socialreformkommission var et udtryk for, at der i alle kredse anerkendes et behov for en samlet gennemgang af vort sociale tryghedssystem med henblik på en omfattende reform. Uanset hvilke resultater socialreformkommissionen på de enkelte områder må komme til, står det klart, at smidige og koordinerede uddannelsesmuligheder får voksende betydning for, at det sociale tryghedsapparat fremtidigt kan fungere bedst muligt, og det vil for gennemførelsen af enhver socialreform være af største værdi, at uddannelses tilbuddene i tide er udformet hensigtsmæssigt.

Forslagsstillerne anser det derfor for værdifuldt, at spørgsmålene om en koordinering af uddannelses tilbud og ansættelsesvilkår mellem det sociale tryghedsapparats forskellige grene allerede nu tages op, også fordi løsningen af en række arbejdsopgaver, herunder ikke mindst rådgivning og familiebehandling m. v., har betydelige fælles træk på tværs af de enkelte institutioner og tillige kræver et vist kendskab til andre sociale organers virke.

De foreslåede ændringer vil indebære administra-